

Hồi thứ sáu mươi lăm

Tử Hồng Thạch

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên không, chờ vàng máu đỏ tươi xông lên phiến đá, chàng vội dụng ngay khoảnh khắc ấy, tung mình rơi đáp cạnh bên...

Vận nhãn lực nhìn lên mặt chính của phiến đá, trừ tám ấy, không mất đường nứt hay một khe hở nhỏ....

Chàng ước lượng trọng lượng của tảng đá ít lắm cũng ngoài hai tấn nặng, phía bên dưới chôn lấp xuống mặt đất chắc biết bao, muốn xê dịch đi nơi khác, tất phải phí lắm sức lực.

Chàng lại ước lượng thời gian khoảng cách của làn nước phun tưới lên, chỉ ngần ngừ không hơn mấy phút.

Phía sau xa, Phong Trần Túy Khách chợt kêu lên:

- Hoa Sĩ Kiệt mau quay lại!

Tiếng gọi của Túy Khách làm chàng giật mình nhớ đến vàng nước đỏ sắp sửa tưới lên, vội vã phi thân vọt lua đến cạnh Hà Chí Bình.

- Kiệt huynh đã khám phá được điều gì chưa?

Chẳng kịp đợi Hoa Sĩ Kiệt đứng yên nơi, Hà Chí Bình đã nóng nảy lên tiếng hỏi.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ ôn tồn:

- Nhích dời phiến đá là có thể đi vào Băng Quốc, điều ấy không hoài nghi gì được nữa. Nhưng muốn dời phiến đá kia đi, không phải là chuyện dễ làm.

Phong Trần Túy Khách chợt ngẩng đầu gặng hỏi:

- Vậy theo ý hiền điệt phải thế nào?

Hà Chí Bình cũng nôn nao hỏi:

- Kiệt huynh mau nghĩ phương pháp để tìm vào, kéo nhân vật giang hồ đua nhau kéo đến là hỏng cả việc to đấy!

Sực nghĩ ra một điều gì, chàng chợt reo lên mừng rỡ:

- Hay làm thế này vậy. Chúng ta cứ chờ đợi thêm một thời gian, để thiên hạ quần hùng kéo đến đây, mặt cho họ xông xáo tìm tòi, mượn đao giết người đấy là kể một đá giết hai chim.

Phong Trần Túy Khách xoa tay cười hăng hắc:

- Hay! Chú bé miệng còn hôi sữa này thế mà tâm địa hại người khá gớm đấy.

Hoa Sĩ Kiệt trầm ngâm đôi lúc mới cất lời:

- Kế của Bình đệ tuy hay, nhưng mà chúng ta nên tìm cách vào Băng Quốc vẫn tốt hơn, biết đâu chừng sẽ còn có lắm kỳ ngại chờ mình.

Phong Trần Túy Khách lắc đầu phản đối:

- Không! Nên theo ý kiến Hà Chí Bình lợi hơn, chúng ta tìm nơi kín đáo quanh đây ẩn kín, để bọn họ thử trước xem, nếu như họ dời được phiến đá nọ, chúng ta nhanh chóng theo vào. Bằng trái lại họ không làm xuể, chúng ta ít nhất cũng rút tỉa được một vài kinh nghiệm đỡ hiểm nguy!

Hoa Sĩ Kiệt vẫn cương quyết:

- Như thế chẳng phải là kế vẹn toàn, tại hạ nghĩ rằng phiến đá to kia không thể nào do sức người di chuyển nổi, nhất định phải khống chế cơ quan, chẳng qua chúng ta chưa tìm được thôi.

Hà Chí Bình chợt nhảy lên chơi chơi:

- Tiểu đệ đã có cách rồi...

Lời chàng chưa trọn câu, từ trên đỉnh núi của Trường Bạch Sơn bỗng vang lên từng loạt hú dài...

Phong Trần Túy Khách vội hai tay kéo nhanh Chí Bình và Sĩ Kiệt:

- Chúng ta mau ẩn mình, êm lặng dõi theo biến cuộc sẽ thừa cơ mà hành động hay hơn!

Cả ba cùng giở tuyệt đỉnh thân pháp, thoát nhanh vào bụi cỏ rậm cạnh đấy ẩn mình.

Thanh âm của những loạt hú càng lúc càng thêm gần, khoảnh chốc sau, hàng mấy mươi bóng, veo veo như những đường tên thoát nổ, từ chót vút đỉnh cao phóng vọt xuống cạnh Huyết Tuyền.

Qua kẽ hở của bụi cỏ lấp kín đầu, Hoa Sĩ Kiệt chong mắt nhìn vào trận cuộc...

Đầu tiên là bốn thiếu nữ áo hồng đáp xuống trước. Theo sau là tám gã đồng tử áo sặc sỡ năm màu.

Hoa Sĩ Kiệt đang băn khoăn tìm hiểu chúng là nô tì thể nữ thuộc phái gia nào, thì tiếp đó bóng người lại nhấp nhোáng giữa vời.

Trận trường liền xuất hiện thêm bốn nàng con gái.

Vừa nhìn kỹ mặt họ, Hoa Sĩ Kiệt bất giác lặng người.

Nàng đứng ở trung ương xiêm trang phủ kín vóc ngà, lục trắng bao trùm khuôn mặt, đúng là Xà Hà Tiên Tử Giáo chủ của Bình Thiên giáo.

Sóng vai đứng cạnh bà ta là ba thiếu nữ với sắc phục lụa trắng, hồng khác biệt, không ai khác hơn là Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà.

Nhìn thấy hai người yêu cùng một lúc, Hoa Sĩ Kiệt mừng rỡ suýt buột miệng kêu vang.

Phong Trần Túy Khách biết ý, thúc nhẹ cùi tay vào hông chàng nhắc nhở:

- Cu con, khá bình tĩnh một chút.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình sực nhớ lại tình hình hiện tại, đành chong mắt nhìn người yêu...

Trịnh Bội Hà cũng như Bạch Vân Vân cả hai đều sắc hoa ử dật, còn đâu vẻ tươi tỉnh của thưở nào...

Hoa Sĩ Kiệt nghe lòng mình như thắt lại.

"Chính tại hạ đã làm hại đời họ! Ôi!... Mỗi nghiệt tình này biết sao giải gỡ cho xong?"

Xà Hà Tiên Tử vừa đáp rơi nơi cục trường, ánh mắt liền chạm ngay Độc Dao Tán Hồn Điệp đang ngồi bẹp trên đất không khỏi "ồ" lên kinh ngạc, quay sang ra lệnh đồ đệ mình:

- Tạ Trinh Trinh, con tóm gã kia sang đây cho sư phụ hỏi vài điều!

Tạ Trinh Trinh ứng tiếng dạ vang, khẽ lắc vai đã xê đến cạnh Tán Hồn Điệp, xách bổng người gã lên gọn gàng như tóm một con gà.

Hoa Sĩ Kiệt chắc lưỡi than thầm:

- Hổng mất rồi! Chúng ta lúc nãy quá vội nên quên khuấy mất chuyện đem dẫu Tán Hồn Điệp, thật là một sơ hở to tát!

Phong Trần Túy Khách trái lại vuốt râu đắc ý:

- Đừng lo! Đó mới là ống loa trung thành để phát thanh những gì ta muốn nói!

Lúc bây giờ, Tạ Trinh Trinh đã ném Tán Hồn Điệp xuống ngay bên chân Xà Hà Tiên Tử.

Bằng một giọng thật sắc lạnh, Xà Hà Tiên Tử bắt đầu cuộc gạn tra:

- Mi là ai?

Tán Hồn Điệp lồm cồm chỗi dậy, bi thiết:

- Tại hạ Tán Hồn Điệp!

- Mi thuộc môn phái nào? Ai sai mi đến đây? Và đến đây được bao lâu, đã thấy gì lạ không?

Tán Hồn Điệp rúng động một mưu lược thoáng nhanh lên đầu óc:

- Tại hạ là cao thủ của Huyết ma Giáo, phụng lệnh Lưu giáo chủ đến đây, vừa bị người điểm huyết...

Xà Hà Tiên Tử gật đầu gạt nganh:

- Điều ấy ta biết, vậy ai điểm huyết mi?

Tán Hồn Điệp lắc đầu:

- Vì họ bao mật, nên tại hạ không sao rõ mặt!

Gã dẫu biết những gì vừa xảy ra giữa nhóm Hoa Sĩ Kiệt và gã.

Xà Hà Tiên Tử lại hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Tán Hồn Điệp lòng nghĩ thầm:

"Từ lâu nghe danh Xà Hà Tiên Tử thủ đoạn rất lang độc, ta nên mượn cơ hội này mà diệt bớt bọn ả, bớt đi một kinh địch lợi hại cho phái ta!".

Nghĩ thế gã đành hắng khan lên vài tiếng mới đáp:

- Xin giáo chủ giải mở trước huyết đạo cho tại hạ mới có thể thuật rõ ngọn ngành sự tình đã nghe thấy.

Xà Hà Tiên Tử trù trù bất định, ánh mắt nghi hoặc nhìn xoáy lên người gã.

Như thấu được tâm ý đối phương, Tán Hồn Điệp vội vã nói lời:

- Giáo chủ bất tất phải kinh ngạc, tại hạ biết rõ thân phận giáo chủ là vì nơi dạ hội Diêm La Trang độ nọ, chắc hẳn giáo chủ còn nhớ chứ?

Xà Hà Tiên Tử khẽ à lên một tiếng:

- À...! Kể ra ký ức mi khá tốt đấy!

Bà quay sang Tạ Trinh Trinh:

- Trinh Trinh, con đến giải huyết cho gã, dù gã có muốn trốn cũng chẳng trốn đi đâu được.

Tạ Trinh Trinh cúi đầu tạ lĩnh, đoạn xê tới trước mặt gã, tay thoăn thoắt như thoi đưa, không mấy chốc đã giải toả tất cả huyết đạo bị bế tắc trên người gã.

Tán Hồn Điệp sau khi vận chuyển cho khí huyết lưu thông trở lại, lập tức đứng lên vòng tay tạ ân:

- Đa tạ giáo chủ!

Xà Hà Tiên Tử :

- Bọn chúng có mấy người, hiện đi về hướng nào, nói mau!

Tán Hồn Điệp cố tạo nghiêm trang:

- Tổng cộng có ba người, võ công vô cùng cao diệu, họ đến khi thăm dò được nơi vào Băng Quốc, thì vừa lúc tại hạ đến nơi, họ liền ra điểm chế huyết đạo của tại hạ và phóng nhanh về hướng Đông.

Hoa Sĩ Kiệt núp im trong bụi, nghe xong lòng rất lo âu, dùng cách truyền âm nhập mật hỏi Phong Trần Túy Khách:

- Lão tiên bối, tên khốn ấy định đem sự bí mật của phiến đá khai ra đấy!

Phong Trần Túy Khách vội trấn an:

- Đừng lo, xem ra tên khốn đang dụng mưu thần, cứ nghe tiếp sẽ rõ.

Bên ngoài trận cục Xà Hà Tiên Tử nóng nảy hỏi dồn:

- Nới vào Băng Quốc à? ở đâu? Mau nói thật cho ta nghe!

Tán Hồn Điệp sắc diện vẫn nghiêm trang trở tay về phía phiến đá nọ, chậm rãi trình trạng:

- Tại phiến đá ấy! Chính nhờ tám chữ ghi trên đó mà họ nghiệm ra.

Xà Hà Tiên Tử càng nóng nảy:

- Tám chữ gì?

- Minh Nguyệt Tùng Gian, Huyết Tuyền Thạch Lưu.

Xà Hà Tiên Tử trầm ngâm giây phút chợt quát lên:

- Không lẽ tám chữ ấy có thể chỉ dẫn cho lối vào Băng Quốc?

- Đúng như sự suy đoán của giáo chủ.

- Ba người đó có tìm được chăng?

Tán Hồn Điệp gật đầu:

- Họ chỉ nghiệm suy một lúc là tìm ra ngay. Chính ở dưới phiến đá to ấy, chỉ cần xê dịch phiến đá là có lối vào Băng Quốc.

Xà Hà Tiên Tử lẩm bẩm đọc đi đọc lại chữ nọ:

- Minh Nguyệt Tunnel Gian, Huyết Tuyền Thạch Lưu...

Ngẩng đầu nhìn trăng tư lự, lại nhìn phiến đá bên cạnh cội tùng, nước đỏ từng loạt lên rồi lại rơi ào xuống phiến đá...

Bà chợt ngộ thức ngay, nhè nhẹ gật đầu:

- Lời mi kể cũng có lý đấy!

Tán Hồn Điệp chụp ngay cơ hội, vòng tay từ tạ:

- Mọi chân tình tại hạ đã bẩm cáo chẳng dấu diếm một chân tơ kẽ tóc, xin giáo chủ cho tại hạ được phép rời khỏi chốn này.

Xà Hà Tiên Tử sanh lòng nghi hoặc, buông một câu ướm dò:

- Vậy giáo chủ mi phái mi đến đây làm gì?

Tán Hồn Điệp rung động thâm, vội đáp:

- Không dám dấu chi giáo chủ, cũng vì mục đích tìm lối vào Băng Quốc mà thôi!

Xà Hà Tiên Tử hừ lạnh lạt:

- Mi đã đem mọi chi tiết nói hết ta nghe rồi, mi làm sao về phục lệnh lại cùng giáo chủ của mi?

Tán Hồn Điệp không ngờ Xà Hà Tiên Tử lại hỏi vặn đến điều ấy, nhất thời bối rối chẳng nên lời:

- Điều đó... điều đó...

Xà Hà Tiên Tử mắt tràn nộ khí:

- Điều đó... điều đó thế nào? Rõ ràng mi có ý gạt bỡn giáo chủ một điều chi!

Tán Hồn Điệp vội vàng phân biện:

- Những gì tại hạ bẩm cáo qua đều hoàn toàn trên sự thật! Xin giáo chủ minh xét cho!

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười âm hiểm:

- Nếu muốn bản giáo chủ tin lời mi là thật, nên đến dờn phiến đá kia cho ta xem.

Tán Hồn Điệp thâm kinh mang rung động:

"Thật là mụ cáo già hiểm độc"

Và sắc mặt càng lúc càng tái xanh đống người, đứng trơ một chỗ khó nổi xử trí thế nào.

Xà Hà Tiên Tử lại giục già quát vang:

- Mi đi hay không?

Tán Hồn Điệp khó nổi tới lui, đành bậm môi phóng mình đến cạnh phiến đá, vận sức đẩy mạnh nhưng khác nào thần lùn bám bên cột to, dễ chi nhích động nổi phiến đá nặng dư hai tấn ấy!

Giữa lúc đang cố sức đẩy xô, văng nước đỏ từ ngọn suối phún rải xuống phiến đá.

Tán Hồn Điệp chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, và bổ sắp xuống cạnh phiến đá.

Một mùi khét cực nồng lập tức xông lên trong khoảnh khắc, thịt da nạn nhân nám vàng như bị đốt và từ từ tiêu thành chất nước vàng, cho đến một lóng xương cũng bị dung hóa chẳng còn hình.

Tất cả những kẻ hiện diện, hay núp ngấm bên trận trường đều sững sốt hãi hùng cho chất nước đỏ lợi hại kia.

Giọng cười âm trầm của Xà Hà Tiên Tử chợt vang lên khiến mọi người đều sục tỉnh:

- Tên khốn kiếp dám dùng vải thưa che mắt thánh, mi chết là đáng đời!

Tạ Trinh Trinh không dần được thắc mắc rụt rè cất lời hỏi:

- Bẩm sư phụ, do đâu mà sư phụ biết được gã lừa dối?

Xà Hà Tiên Tử cười nhẹ:

- Rất đơn giản! Nếu như dễ dàng di động phiến đá nọ để bước vào Băng Quốc, tất nhiên tên khốn ấy chẳng đại chi mà nói hết cho chúng ta biết, và ba người lạ mặt nọ chẳng bỏ đi như thế!

Tạ Trinh Trinh nhè nhẹ gật đầu:

- Sư phụ quả thật cao minh, nếu vậy tám chữ là một câu chuyện lếu lảo do gã thêu dệt ra?

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu:

- Không! Tám chữ nọ có thể là thật và theo sự suy đoán của sư phụ đường vào Băng Quốc cũng có thể là dưới phiến đá kia, chẳng qua...

Tạ Trinh Trinh càng nghe càng hoang mang khó hiểu:

- Vậy thì gã đã nói thật, nhưng tại sao...

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười to lên:

- Trinh Trinh, con làm sao biết hết lòng man trá của nhân vật giang hồ? Chính vì gã muốn hại sư phụ, nên mới thật tình mà thố lộ mọi việc!

Tạ Trinh Trinh vẫn không hiểu:

- Xin sư phụ đừng chê đệ tử ngu muội, thật tình đệ tử chẳng hiểu nổi!

Xà Hà Tiên Tử chỉ tay về phía suối máu giảng giải:

- Màu nước suối đỏ thẫm như thế, chứng tỏ là rất độc, lại hướng chiều phun ngay chỗ phiến đá nọ. Nếu như mạo hiểm đến xô dời phiến đá đi, tất không tránh khỏi bị nước suối bắn phải...

Bà ngừng lại một lúc và tiếp:

- Tên khốn ấy định ninh là sư phụ sau khi biết rõ lối vào Băng Quốc, tất sẽ chính tay đến dời phiến đá ấy đi, như vậy là đã lọt vào quỷ kế của gã...

Tạ Trinh Trinh bâng hoàng võ lễ:

- Không ngờ gã ta bên ngoài tỏ vẻ cung kính sư phụ rất mực, mà trong dạ lại chứa đựng hiểm thâm như thế!

Xà Hà Tiên Tử vừa mở miệng định đáp, chợt từ khoảng không vọng vang một chuỗi hú lê thê...

Xà Hà Tiên Tử qua phút giây biến sắc, ngửa mặt lên trời đáp lại bằng một chuỗi cười lạnh lạnh.

Âm thanh như chứa chấp tràn ngập thù hận và sát cơ.

Phong Trần Túy Khách bên trong bụi cỏ vội chếp miệng than dài:

- Một trận sát kinh hồn sắp sửa mở màn trước mắt.

Hoa Sĩ Kiệt giật nhẹ tay áo Phong Trần Túy Khách khẽ giọng:

- Chúng ta nên thừa lúc này chường mặt ra, đánh dạt cánh Xà Hà Tiên Tử ra xa, để ngăn chặn âm mưu của họ, lão tiên bối thấy thế nào?

Phong Trần Túy Khách lắc đầu lia:

- Lúc ấy chẳng nên vọng động, cứ chờ xem họ giở trò chi, đây là cơ hội tốt để chúng ta lợi dụng họ để dời phiến đá kia dời đi vậy.

Giữa lúc hai người bàn luận, từ khoảng không cao hơn mười bóng người lao vút xuống trận trường như những chiếc cầu vồng, nhẹ nhàng đáp trên đất không vang một tiếng động.

Hoa Sĩ Kiệt xoay mắt nhìn kỹ bọn chúng gồm cả nhân vật cao thủ hải ngoại lẫn trung du.

Nào là Động Đình trại chủ Tản Thủy Hùng. Cùng Cái bang Địch Nhất Phi, Quỷ Bảo nhị sát Tổng Dục và phó bảo chủ Thượng Quang Hùng.

Ngoài ra còn có hai nhân vật trong Hoành Sơn Tứ Quái: Diêm La Tứ Nương và Hồn Thế Nhất Lang!

Xà Hà Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh mọi người, buông tiếng cười ngạo nghễ như hỏi chào:

- Thật là hạnh ngộ!

Quỷ Bảo Chủ Tổng Dục đầu tiên tiến lên vòng tay đáp:

- Nghe đồn Tổng Giáo chủ xa giá đến đây, quả nhiên có thực!

Xà Hà Tiên Tử giọng nhạt hơn nước ốc:

- Thế à? Bốn giáo chủ nghe đồn nơi Băng Quốc chứa nhiều bảo vật, nên vui chân đến đây may ra có chút ít phúc phần chi chăng?

Động Đình trại chủ Tăng Thuỷ Hùng bật cười lên hô hố:

- Lời đồn đãi biết đâu mà tin nổi, biết đâu đấy là một trò lường gạt của kẻ bí mật nào, định gây cho giang hồ một phen sóng gió sát phạt để họ bên ngoài rung đùi xem thoả mắt đấy thôi!

Bỗng chẳng biết từ hướng nào đến, một giọng cười sang sảng hào hùng chui xói vào màng tai tất cả những người có mặt:

- Ai bảo là một trò lường đảo? Đêm nay chính là thời gian Băng Quốc mở cửa rước anh hào.

Quần hùng nghe xong cùng giật mình dáo dác nhìn quanh.

Nơi trận trường không biết từ thời gian nào xuất hiện thêm một lão nhân kim bào râu dài óng mượt, khí vũ uy nghi khiến người nhìn phải nể khiếp.

Xà Hà Tiên Tử xoay mặt nhìn lão, ha hả cười to:

- Tưởng đâu ai té ra Huyết Ma giáo chủ, chẳng hay tôn giá đến đây cũng vì báu vật giữa Băng Quốc?

Lão nhân vừa xuất hiện cũng buông tiếng cười đáp lại:

- Không ngờ Tổng giáo chủ cũng tham gia vào cuộc thanh hội đêm nay, thật là hạnh hội!

Tạ Trinh Trinh đứng phía sau lưng sư phụ, chõ miệng xen lời:

- Hừ! Băng Quốc đâu phải của riêng ông, mà chỉ ông đi được chúng tôi lại không quyền đến?

Xà Hà Tiên Tử vội át lời:

- Trinh Trinh không được vô lễ!

Huyết Ma Lưu giáo chủ lảng lạng ngoảnh ra sau, phất tay ra dấu, từ đỉnh núi phía sau lưng hơn hai mươi tên đại hán áo năm màu sắc sỡ phóng vút xuống trận trường, nghiêm trang đứng giăng hàng tề chỉnh phía sau lưng Lưu Hạ Huệ.

Xà Hà Tiên Tử thản nhiên như cơ hồ không thấy khí thế oai vũ của địch phương, nhếch môi cười lạt:

- Lưu giáo chủ lúc nãy vừa bảo là đêm nay có thể vào Băng Quốc, chẳng hay vào bằng cách nào?

Lưu Hạ Huệ cười bí hiểm:

- Sự tình liên quan nhiều bí mật, xin thứ tại hạ chẳng thể chiều ý.

Xà Hà Tiên Tử cười lạnh lạnh:

- Lưu giáo chủ bất tất phải ốm ờ úp mở, thật sự thì bốn giáo chủ đã nắm chắc kế hoạc vào Băng Quốc kia rồi!

Lưu Hạ Huệ thâm rúng động. Tuy địa điểm tổng đà của Huyết ma Giáo cận sát ải Vân Phong, từ lâu lão vẫn nghe đồn nơi ấy là ngõ vào Băng Quốc, nhưng lão cố công

tìm mãi vẫn không ra, nghe Xà Hà Tiên Tử chậm hăm thốt lên như thế, lão không đành được nôn nao vội hỏi:

- Tổng giáo chủ đã hiểu rõ đường vào Băng Quốc, sao chẳng sớm xông vào?
- Bản giáo chủ vừa mới đến đây thôi, song đã hiểu rõ vị trí rồi mới đến!

Bà ngừng lại trở tay vào phiến đá nơi dưới cội tùng trước mặt, tiếp lời:

- Chư vị nhìn kia, chỉ cần dời đi phiến đá nặng ấy là đường vào Băng Quốc lộ ra ngay.

Từ phía sau lưng Xà Hà Tiên Tử chợt vang lên một giọng thốt thật âm trầm:

- Lấy chi làm bằng?

Xà Hà Tiên Tử khẽ xoay đầu nhìn lại thấy cách đấy ba trượng, chẳng hiểu từ lúc nào xuất hiện hai người bao mặt cùng một cụ già méo miệng, hình dạng quái dị làm sao.

Đôi luồng nhãn tuyến vừa chạm lên mắt quái nhân nọ, bà bất giác nghe rùng mình ớn ớn.

Cố định tĩnh lại tinh thần, bà gằn giọng cất lời:

- Kẻ nào vừa thốt lên lời vừa rồi thế?

Lão quái nhân tự trở vào mình thay câu đáp.

Xà Hà Tiên Tử cười lạt, tiếp lời:

- Tất nhiên là phải có, tám chữ trên phiến đá kia làm bằng chứng được chẳng?

Lưu Hạ Huệ nóng nảy hỏi dồn:

- Tám chữ chi?

Xà Hà Tiên Tử chậm rãi từng tiếng:

- "Minh Nguyệt Tùng Giang, Huyết Tuyên Thạch Lưu", các vị có thể chiêm nghiệm ngay thời gian này. Cảnh vật bốn bên, cùng vầng trăng bên suối máu, đủ nói lên ý nghĩa của tám huyền tự trên.

Quần hùng nhất thời đều chìm sâu trong suy nghĩ, trận trường do đấy bỗng chốc im lặng như tờ...

Hoa Sĩ Kiệt quay sang Tuý Khách:

- Mụ yêu nhân ấy định giở trò chi thế hở tiên bối?

Phong Trần Túy Khách hừ hừ luôn mấy tiếng:

- Mụ định mượn giòng suối độc làm phương tiện tàn sát một số đối đầu.

Bên ngoài trận diện Lưu Hạ Huệ chợt hừ khan:

- Bốn giáo chủ không tin trên phiến đá có khắc tám chữ trên.

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Nếu chưa tin, chư vị cứ tiến đến đấy mà khám nghiệm qua là khắc biết.

Bà ngừng lại đòi giây cho thêm phần trịnh trọng rồi thốt:

- Và sau khi các vị đã tin rồi, bản giáo chủ mong mọi người cùng hợp tác nhau tìm cách dời đi phiến đá nọ. Nhưng nếu có vị nào trong nhóm đủ sức di động phiến đá ấy một mình thì bản giáo chủ xin giao ước, kẻ đó được quyền ưu tiên vào Băng Quốc để thu nhật bảo vật về mình.

Quần hào nghe xong, làm tham cùng bốc dậy, ùn ùn tranh nhau nhảy đến phiến đá nọ khám thiết hơn.

Vietkiem.com